

give Folketinget, som det hedder, en redegørelse for rigets almindelige stilling og de af regeringens påtænkte foranstaltninger.

Levede statsministeren så op til dette krav i den tale, han holdt forleden? Nej, det gjorde han ikke. I hvert fald gav han ikke et retvisende billede af rigets almindelige stilling. Der var snarere tale om et skønmaleri.

Først og fremmest er det beskæmmende, at statsministeren ofrede så lidt tid og så lidt plads på at beskrive Danmarks almindelige stilling i Europa. Alle ved, at Europa står over for voldsomme udfordringer i de kommende år, alle ved, at i Danmark skal vi træffe vigtige beslutninger om vor deltagelse i Det Europæiske Fællesskab; men ingen ved, hvor regeringen står.

Statsministerens tale var totalt blottet for visioner og forslag om Europapolitikken. Han skøjtede hen over Thulesagen, som har skabt problemer i rigsfællesskabet med Grønland, og han nævnte dårlig nok Færøerne, hvor der er behov for en håndsrækning for at skabe optimisme igen.

Derimod havde statsministeren den brede pensel fremme, da han skulle male Danmarks økonomiske situation i lyserøde farver. Vi har opnået et markant fald i arbejdsløsheden, sagde statsministeren. Jamen det glæder vi os da alle sammen over, men statsministeren fortalte ikke, at antallet af personer på overførselsindkomst stadig væk stiger. Ganske vist er arbejdsløsheden faldet med 59.000 personer, men samtidig er antallet af personer på orlov og på efterløn vokset med 92.000. I denne regerings tid er der altså kommet 33.000 flere på dagpenge, orlov og efterløn trods konjunkturgevinsten.

Statsministeren glemte at fortælle om statens store underskud på 37 mia. kr., og han glemte at fortælle om statens store og voksende gæld. Gælden nærmer sig nu 770 mia. kr., det svarer til over 150.000 kr. pr. dansker, og gælden vokser fortsat trods den konjunkturgevinst, som regeringen høster.

Statsministeren fortalte ikke, at regeringen siden 1993 havde fået omkring 50 mia. kr. ekstra ind i skatter, og han fortalte ikke, at der i dag kunne have været overskud på statens finanser, hvis udgifterne havde været holdt i ro, og hvis den ekstra indtægt ubeskåret var gået til at fjerne statens underskud.

Statsministeren glemte også, at skatterne nu stiger for at dække regningen for regeringens udgiftsfest. Amtsskatterne stiger, de grønne afgifter stiger, bruttoskatten stiger.

Statsministeren fortalte heller ikke, at danske virksomheders konkurrenceevne alene her i 1995 er blevet forringet med omkring 7 pct. ifølge økonomiministeren.

Der er gode ting i dansk økonomi, som Venstre glæder sig over – overskuddet på betalingsbalancen, den lave inflation, den stærke krone – men det er altsammen noget, som statsministeren slet ikke med rette kan tage æren for, for det er altsammen resultater, som de borgerlig-liberale regeringer skabte frem til 1992 – ikke ved hjælp af, men på trods af Socialdemokratiet.

Den socialdemokratiske regering overtog i 1993 en bomstærk dansk økonomi, en økonomi, der var godt rustet til at høste konjunkturgevinsten, og den kom, men regeringen forspildte mulighederne for at fjerne underskuddet på statsbudgettet, forspildte mulighederne for at nedbringe antallet af mennesker på overførselsindkomst og forspildte mulighederne for at gennemføre grundlæggende reformer af velfærdssystemet.

Alt det sagde statsministeren intet om. Han gav derfor ikke et retvisende billede af rigets almindelige stilling, og derfor savner regeringens påtænkte foranstaltninger perspektiv, dybde og relevans. Ganske mange af forslagene er aldeles skadelige, fordi de fører til en større offentlig sektor, større offentlige udgifter og nye stigninger i skatterne.

Det var enormt skuffende, at statsministeren næsten intet sagde om Europapolitikken. Skyldes det indre uenighed i regeringen? Skyldes det almindelig konfliktskyhed? Ja, vi ved det ikke. Men under alle omstændigheder er det skandaløst, at regeringen ikke er i stand til at oplyse befolkningen om sine synspunkter her ganske få måneder, før EU's regeringskonference starter. Vi har behov for en åben og offentlig debat om Europas fremtid og Danmarks placering heri.

Men hvordan i alverden skal vi få en debat, når landets regering ikke er villig til at præsentere Folketinget og befolkningen for sine synspunkter? Venstre har længe prøvet at få gang i den debat. Vi har nogle klare holdninger til EU's regeringskonference. Jeg vil her nævne fire vigtige punkter:

For det første skal vi forberede EU til en udvidelse med de øst- og centraleuropæiske og de baltiske lande. Vi har en historisk forpligtelse til at sikre disse nye demokratier en forankring i det vesteuropæiske fællesskab, som derved bliver til et europæisk fællesskab. Det handler til syvende og sidst om vores egen sikkerhed.